

NAGY GÁBOR

Glória

*Pár év kitartás, és hozzád öregszem,
tábornoki seregedben baka.
Megannyi hunyorgó üvegszem:
csillagképek bezúzott ablaka*

*választ el tőled s a körüti
szmog; a Margit híd ívein a fény
mint ékszer, földöntúli,
csillan meg a négyes-hatos üvegén.*

*Te odafönt is imbolyogva
biciklizel, csillagközi
mellékutakon. Napvédett sarokba
kéredzkedsz, elmerülni borközi*

*állapotba, amíg én ideleln,
az óvörössel is téged perellek,
ne legyünk végképp idegen,
sosem találkozó paralellek.*

*Sarki kocsma, április négy sugárút.
Poharunkból kihabzik a sör.
Innen nem nyílik más egérút:
kánikula- vagy alkohol-csömör.*

*Vajon azóta kifélék időznek,
felelőtlen alanyi költők,
támaszkodnak-e még a borgőznek
kopott vászonkabátok és felöltők?*

*Kisasszony! Két vodka-sör rendel még!,
tenyeredben rég kialudt pipa.
És földerülsz az égi Béke Tanszék
zugában, a pultos lány idomaira*

*sandítva. A csillámló mennypult
mögött csapongó angyal a csapos –
nekem a koszos pesti mennybolt
jutott s kiszolgálás: unottan alapos.*

*Fogadott fiadból öcséddé
öregedtem. A Boldogasszony-képzelet
mámora von köréd fényt,
s kiárúsítja az ihletet.*